

Viby Sj., den 16. september 2021

<https://www.ft.dk/da/udvalg/udvalgene/reu/kontakt>

Til Formanden for og medlemmer af Retsudvalgets.

Jeg har den 31. august 2021 forsøgt med et åbent brev til Folketinget og cc til Ekstra Bladet.

Desværre har jeg endnu ikke hørt fra modtagerne af brevet, end sige fået noget svar. Derfor prøver jeg at skrive til Retsudvalget med en forventning om svar. Gerne korte og tydelige svar der er til at forstå for en almindelig borger.

En kort beskrivelse af hvad sagen vedrører, (kan ses i U.1998.353.Ø) og derefter hvad der er blevet gjort bekendt med.

Kommune K yder den 9. december 1996 lejer S et beboerinskudslån i henhold til lov om individuel boligstøtte §§ 56 og 57.

Skifteretten bevilger den 8. oktober 1997 S gældssanering, således at gæld stiftet inden den 11. juni 1997, herunder beboerinskudslånet, bortfalder.

Afgørelsen behandles efterfølgende i Sø- og Handelsretten.

Her bemærker Skifteretten:

”Det fremgår af Bolig- og Byggestyrelsens vejledning nr. 196 af 16. november 1984 punkt 14.5.5 vedrørende gældssanering, at boliginskudslån anses for stiftet på tidspunktet for lånets ydelse. Spørgsmålet om, hvorvidt kravet kan anses for pantesikret, nævnes ikke i vejledningen.

Det fremgår ingen steder i lånedokumentet eller dets vilkår, at der skulle være tale om et pantesikret krav, ligesom der ikke i Lov om Boligstøtte § 64 eller andre bestemmelser i denne lov er hjemmel til at antage, at kravet skulle være pantesikret.

Boliginskudslånet er derfor omfattet af gældssaneringen, jf. konkurslovens § 199, stk. 1, jf. § 206.”

I Sø- og Handelsretten bestemmes at skyldneren S's gæld stiftet inden den 11. juni 1997 bortfalder.

Sagen kommer herefter i Østre Landsret, og deres kendelse lyder:

”Efter karakteren af de omhandlede lån, der ved lejeforholdets ophør skal udbetales til kommunen efter fradrag af eventuelle modregningsberettigede krav, jf. § 61 stk. 3 i lov om individuel boligstøtte, findes lånet, efter en analogi af konkurslovens § 199, stk. 2, ikke omfattet af gældssaneringen i det omfang, den pantelignende sikkerhed strækker til, hvorfor bestemmes: Det af Høje Tåstrup kommune ydede beboerinskudslån omfattes ikke af gældssaneringen.”

Konkurslovens § 199, stk. 2 siger: ”Kendelse om gældssanering omfatter dog ikke pantefordringer i det omfang, pantet strækker til. Pantehaverne bindes derimod af kendelsen for så vidt angår den del af deres personlige fordring mod skyldneren, som ikke dækkes af pantet,” og ikke noget om pantlignende sikkerhed.

Når Skifteretten udtaler, at det ingen steder fremgår i hverken lånets dokumenter eller i Lov om Boligstøtte, at der er hjemmel til at antage at kravet skulle være pantesikret, ligesom det heller ikke

er nævnt i vejledningen, hvordan kan Østre Landsret så se en sådan karakter, og hvordan skal man så forstå ”Med lov skal man land bygge”, når Østre Landsret for mig at se, kan give sagen, her lånet, en karakter som for mig ligner noget metaforagtigt, eller noget ingen på noget tidspunkt kunne havde haft mulighed for at kende til eller at forholde sig til, og så afsige en kendelse som jeg vil tro, at kun Østre Landrest kunne se noget meningsfuldt i, og så selvfølgelig Høje-Tåstrup Kommune.

Jeg har desværre ikke muligheder til at finde ud af, om sagen er behandlet i Højesteret, hvilket jeg synes, den burde have været, og der omgjort til Sø- og Handelsrettens afgørelse. Det håber jeg Retsudvalget kan svare på, om den har været og hvis så, afgørelsen. Havde lovgiverne ment, at provenuerne fra boligindskudslånene skulle være pant/pantlignende sikkerhed, havde det jo været ganske enkelt i Lov om Boligstøtte at skrive, at boliginskuddet skulle være at betragte som pant for långiver/kommunen efter fradrag af eventuelle modregningsberettigede krav, jf. § 61 stk. 3 i lov om individuel boligstøtte.

Nu er jeg blevet gjort bekendt med, at flere kommuner benytter denne landsretsafgørelse til i dødsbosager, hvor dødsboet er udlagt som boudlæg, til at retfærdiggøre deres manglende ret til at modtage gæld fra et dødsbo som er udlagt som et boudlæg, og derfor, ifølge Dødsboskifteloven, ikke hæfter for gammel gæld, med mindre der er stillet pant derfor. Den dom de henholder sig til er jo en dom i en gældssanering og Konkurslovens § 199, stk. 2. siger: Kendelse om gældssanering osv., som ovenfor skrevet, og ikke noget om et dødsbo, eller Dødsboskifteloven, så hvis en analogi af konkurslovens § 199, stk. 2, også kan anvendes her, er der vel ingen grænser for hvor/hvordan analogier kan bruges.

Når et dødsbo udlægges som boudlæg, er det jo fordi, der stort set ikke findes værdier i boet, ligesom jeg vil formode, at det ikke er ressourcestærke arvinger, der udover forholdsvis store begravelsesomkostninger, tillige skal betale en gæld, som boet ifølge Dødsboskifteloven ikke hæfter for. Jeg tror heller ikke her, det har været lovens og lovgivernes hensigt, at det skulle være sådan, for så havde det da også her være meget enkelt at skrive det i Lov om Boligstøtte, at boliginskuddet skulle være at betragte som pant for långiver/kommunen efter fradrag af eventuelle modregningsberettigede krav, jf. § 61 stk. 3 i lov om individuel boligstøtte.

Jeg vil gerne høre, om Retsudvalget finder det ok, at en landsret kan give en sag, her lånet, karakter af noget som slet ikke fremgår af vejledning, loven og sagens dokumenter, og som ingen på noget tidspunkt på nogen måde kunne forudse, og så afsige en dom derefter? Er pant og pantlignende sikkerheder det samme? Dette ville ikke være rart for mange af os, hvis vi ikke var det vi lignede, og så kunne blive dømt ud fra var det vi lignede.

Ligeledes vil jeg gerne høre Retsudvalget, om de finder det ok, at nogle kommuner benytter denne landsretsafgørelse om gældssanering i dødsbosager, hvor dødsboet er udlagt som boudlæg, til at retfærdiggøre deres manglende ret til at modtage gæld fra et dødsbo som er udlagt som et boudlæg og derfor, ifølge Dødsboskifteloven, ikke hæfter for gammel gæld, med mindre der er stillet pant derfor.

Venlig hilsen

Jens Ebbe M. Sørensen